

bomlik az arcom a térben
meddig elég ez az élet
megszokod úgyis a félszem
megtagad és meg is éget
írni lehetne a szóról
elficamodna leginkább
mert levegőre ha spórolsz
csönd csak amely ha kering át
rusnya acélszagú testben
úgy szakad át puha húsod
mintha az isten elesten
mondja hogy ez neki túl sok
mégis a lét babajáték
olvad a barbi a tűzben
szívpocharadnak alátét
vagy ha a zsákodon ülsz lenn
mélyen ahol tudat alszik
s csordul a nyurga nyirokba
mámor a reggeli pázsit
fennakadunk a hurokra
azt mit az isten ereszt le
s húzza a nincsbé a testünk
elsuhanásba kereste
hogy dadog épp aki elcsüng
porcica nyávog a fülben
felnyalogatja a divány
bocs ha ma sokba kerültem
csak hogy a földbe lekívánj
jó az a sár az szennyszag
ez vagyok én csupa dőre
összebicsaklani nem hagy
lökne a nyálba előre
hát cipelem cipelem még
ez vagyok én csupa szívbj
zúzmara illat az emlék
szótagadó piti tolvaj
és csavarom lepedőbe
elcsöpögő potom irhám
mért lelek én szeretőre
tudva hogy el sose bírnám
gömbölyödő pici úrben
morzsadarabka világom
százfele tramlira túrtan
mint a pocok de kirágom
hogy magamé legyek újra
kőve falom fel a semmit
vákuumot öntve tejútra
lesz ez a tér sima szendvics
szúrja kaparja a torkam
tépje a zsírt cafatokra
mert ugyan ez csuda jól van
én vagyok ennek a pokla
és babadal legyen ebből
hogy köszön el puha bőrön
összeaszott csula testről
légy te a démoni öröm

Denumire autor: André Ferenc

Látó Szépirodalmi Folyóirat